

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

A.P.E. s.r.o., IČO: 25748777

se sídlem Rosická 795, 190 17 Praha 9 – Vinoř
zastoupená JUDr. Rostislavem Dolečkem, advokátem,
se sídlem Seifertova 9, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy

se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, č. j. MHMP 1497195/2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2019, sp. zn. S-MHMP 1649066/2018/STR, č. j. MHMP 1497195/2019, které bylo žalobci doručeno dne 27. 8. 2019 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu (odboru výstavby Úřadu městské části Praha 19) ze dne 20. 6. 2018, č. j. P19 3775/2018-OV/Šk, sp. zn. SZ P19 2264/2018 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Tím byla k žádosti stavebníka, pana B. E., (dále též „**stavebník**“), dodatečně povolena stavba nazvaná „Stavba bazénu“ na pozemku parc. č. x/x u rodinného domu č. p. y v k. ú. V., ulice L., Praha x.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobkyně se žalobou ze dne 14. 10. 2019 domáhá zrušení napadeného rozhodnutí, neboť je podle jejího názoru v rozporu s platným územním plánem, a stavba bazénu na předmětném pozemku stavebníka neměla být povolena. Dle žalobkyně má být podle platného územního plánu ze strany stavebníka vyřešena a realizována „izolační zelená zóna“ v šíři cca 25 m v bezprostředním sousedství pozemků ve vlastnictví žalobce (zejména pozemků parc. č. x/x, y/y a dalších), na nichž je v souladu s územním plánem realizována činnost žalobkyně spočívající v nakládání s odpady. Stavba bazénu, která je umístěna v místě, kde měla být místo toho zřízena izolační zelená zóna, je s tímto předpokladem v rozporu, protože bazén funkci izolační zelené zóny nemůže plnit, jelikož nebrání pronikání hluku, prachu a dalších nepříznivých vlivů.
3. Žalobkyně argumentuje, že povolení stavby bazénu napadeným rozhodnutím na pozemku v místě, kde podle územního plánu má být zřízena izolační zeleň, zasahuje do práv žalobkyně jakožto vlastníka sousedních pozemků a legálního provozovatele činnosti spočívající v nakládání s odpady na nich. Žalobkyně tvrdí, že při stávající faktické situaci nemůže zabránit pronikání nepříznivých vlivů na sousední pozemky (včetně pozemku stavebníka). Žalobkyniným cílem je vedle toho též zabránit vzniku sporů při využívání pozemků v dané lokalitě, které jsou při absenci izolační zeleně zcela reálné. Žalobkyně má za to, že povolením této stavby bazénu napadeným rozhodnutím dochází k popření územního plánu a jím předpokládané izolační zelené zóny, jejíž smysl a účel byl jednoznačný a přínosný pro všechny vlastníky pozemků v dané lokalitě. Žalobkyně má z těchto důvodů zjevný a přímý zájem na dodržení územního plánu a postupu správních orgánů v souladu s ním.
4. Žalobkyně dále namítá, že je evidentní, že primární funkcí předmětného bazénu je užívání za účelem rekreace, tzn. koupání, nikoli závlaha izolační zelené zóny ani nádrž vody pro

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Hasičský záchranný sbor ČR, jak tvrdí stavebník. Označení předmětného bazénu za stavbu sloužící (byť jen částečně) k závlaze, a tedy provozu izolační zeleně, je tedy v naprostém rozporu s realitou a toto tvrzení nemá žádnou oporu ve spisových podkladech.

5. Žalobkyně dále poukazuje, že žádný ze správních orgánů, které se věcí zabývaly, neposoudil argumentaci stavebníka z hlediska pravdivosti a srovnání s reálným stavem, ačkoli žalobkyně v průběhu správního řízení na tyto skutečnosti opakovaně poukazovala. Stavební úřad dle ní neposuzoval, zda je pravdivé tvrzení stavebníka (které bez dalšího přejal), že je stavba bazénu z hlediska funkční plochy izolační zeleně výjimečně přípustná, neboť pouze její menší část leží v ploše s funkčním využitím izolační zeleně. I v tomto ohledu spatřuje žalobce skutková zjištění za rozporná se skutečným stavem věci.
6. Žalobkyně má za to, že pokud má být nějaký stavební záměr považován za výjimečně přípustný, ač odporuje územnímu plánu, pak by v příslušném rozhodnutí měly být uvedeny konkrétní důvody, které budou prokazovat splnění výjimečnosti v daném případě. Ze strany žalovaného ani ze strany odboru územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „**MMR**“) v závazném stanovisku však k tomuto konkrétnímu posouzení vůbec nedošlo. Žalobkyně se domnívá, že za situace, kdy se vychází z tvrzení stavebníka, má žalovaný povinnost přezkoumat reálnost těchto tvrzení, zejména jsou-li jiným účastníkem řízení důvodně zpochybněna. Vzhledem k tomu, že se odbor územního plánování MMR odmítl věcně vyjádřit k tomu, zda by záměr měl být podmíněn zřízením izolační zeleně, zůstává toto hodnocení povinností žalovaného. V daném případě došlo k situaci, kdy ani žalovaný, ani správní orgán, jenž v této věci vydal závazné stanovisko (odbor územního plánování MMR) neposoudil případ konkrétně. Vzhledem k výše uvedenému se proto žalobkyně rovněž domáhá též přezkoumání závazného stanoviska odboru územního plánování MMR ze dne 24. 1. 2019, č. j. MMR-51845/2018-81-2, ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 soudního řádu správního.
7. Žalovaný na žalobu reagoval vyjádřením ze dne 14. 12. 2019, kterým považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.
8. Žalovaný předesílá, že žalobce zejména namítá stejné skutečnosti, jak již uvedl v rámci svého odvolání, a sice že stavba bazénu není v souladu s územním plánem. Žalovaný uvádí, že se souladností dodatečně povolované stavby s územním plánem zabíral on i stavební úřad, jak mu ukládá zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „**stavební zákon**“). Žalovaný uvádí, že stavební úřad správně v daném řízení vycházel z doloženého souhlasného závazného stanoviska příslušného odboru žalovaného, které bylo přezkoumáno a potvrzeno ze strany MMR v souvislosti s odvoláním žalobce. Proto i žalovaný vycházel z tohoto podkladu pro rozhodnutí o odvolání.
9. Žalovaný doplňuje, že stavebnímu úřadu, ani odvolacímu správnímu orgánu (žalovanému) nepřísluší zpochybňovat závěry či posouzení dotčených správních orgánů, tj. i jejich nadřízených správních orgánů, které vychází z tvrzení stavebníka a jím doložených dokladů. Správní orgány by jen měly ověřit, zda stavebník neuvedl nesprávné či nepravdivé skutečnosti či údaje (tzv. vstupní údaje) pro posouzení dané věci dotčeným správním orgánem. Protože stavebník uvedl i takové využití stavby bazénu jako závlaha zeleně na předmětném pozemku, bylo věcí dotčeného správního orgánu a jeho nadřízeného správního orgánu posoudit v rámci souladu s územním plánem reálnost takového využití posuzovaného záměru – stavby bazénu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

10. Žalovaný dále podotýká, že na základě uvedených tvrzení nelze usuzovat na to, že by povolením stavby bazénu (a jeho užíváním) došlo k negativnímu zásahu do práv žalobce, a to jako provozovatele legální podnikatelské činnosti na sousedních pozemcích, když z těchto tvrzení nelze dospět k závěru, jak by stavba bazénu s ohledem na plochu pozemku č. parc. x/x v k. ú. V. jednak bránila případné výsadbě zeleně ani, že by jakkoliv omezovala uvedená práva žalobce při jeho podnikání. To, že stavba bazénu účinně neizoluje (jako izolační zeleň) vlivy podnikatelské činnosti ve vztahu k právům sousedních vlastníků nemovitostí, jak tvrdí žalobce, lze především chápat jako negativní zásah do práv vlastníků těchto přilehlých sousedních pozemků a staveb rodinných domů, na což však tito v daném případě v řízení o dodatečné povolení daného záměru nepoukazují. Stavba bazénu nijak nebrání další případné realizaci výsadby zeleně.
11. Žalovaný se dále domnívá, že stavební úřad (a tedy i žalovaný) v rámci svých vymezených pravomocí skutečný stav věci dostatečně zjistily. Přestože nebylo specifikováno, v jaké věci nebyl zjištěn skutečný stav věci, žalovaný uvádí, že zejména byl zjištěn řádný skutkový stav ohledně existence určité zeleně při hranici s pozemkem žalobce, jak vyplývá z doložených ortofotomap a stavba bazénu zasahuje do území s funkčním využitím izolační zeleně cca 16 m² (rozumí se včetně zpevněných ploch). Dále uvádí, že žalobkyní uváděná šířka izolační zeleně je dle údajů územního plánu v daném místě (pozemek stavebníka) cca 20 m (nikoli 25 m).
12. Při jednání soudu dne 9. března 2022 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

III.

Posouzení žaloby

13. Žaloba byla městskému soudu doručena 14. 10. 2019 a byla tedy podána v zákonem stanovené lhůtě dvou měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí žalobkyní (§ 73 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. O žalobě soud rozhodl po nařízeném ústním jednání, na jehož konání žalobkyně trvala.
14. Žaloba není důvodná.
15. Městský soud o podané žalobě a jednotlivých žalobních bodech uvážil následovně:
16. Podle ust. § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
17. Podle ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

18. Z citovaných norem soudního řádu správního vyplývá, že smyslem a účelem žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je ochrana subjektivních práv fyzických a právnických osob, vyplývajících z předpisů veřejného práva.
19. Žaluje-li tedy fyzická či právnická osoba proti rozhodnutí správního orgánu, musí ve svých žalobních námitkách především tvrdit, že napadeným rozhodnutím byla dotčena či zkrácena její veřejná práva, přičemž tato práva musí jednoznačně specifikovat; to je nutné minimum toho, co žaloba podle ust. § 65 a násl. soudního řádu správního musí obsahovat. V projednávané věci tomu tak ale nebylo.
20. Žalobkyně je vlastníkem nemovitostí, které bezprostředně souvisejí s pozemkem č. parc. x/x v k.ú. V., na němž jeho vlastník vybudoval stavbu bazénu o půdorysných rozměrech 6,0 m x 3,0 m. Z obsahu správního spisu je nepochybné, že tato stavba byla pořízena, aniž by stavebník měl předem příslušné rozhodnutí stavebního úřadu takovou stavbu umožňující, tedy stavební povolení.
21. Stavební úřad Úřadu městské části Praha x na tento stav reagoval zahájením řízení dne 4. 12. 2017 o odstranění stavby. V průběhu tohoto řízení stavebník podal dne 19. 1. 2018 žádost o dodatečné povolení stavby, již bylo v konečném výsledku vyhověno.
22. Žalobkyně však v žalobě nevznesla žádnou námitku, jejímž obsahem by bylo tvrzení o tom, že dodatečným povolením stavby došlo k dotčení jejích veřejných subjektivních práv, a především již by takové právo konkrétně označila.
23. Za prvé, žalobkyně namítala, že stavba bazénu na předmětném pozemku stavebníka neměla být povolena proto, že podle platného územního plánu má být ze strany stavebníka vyřešena a realizována „izolační zelená zóna“ v šíři cca 25 m v bezprostředním sousedství pozemků ve vlastnictví žalobkyně, na nichž je v souladu s územním plánem realizována činnost žalobkyně spočívající v nakládání s odpady, a že stavba bazénu, která je umístěna v místě předpokládané izolační zelené zóny, je s tím v rozporu, protože bazén funkci izolační zelené zóny nemůže plnit, jelikož nebrání pronikání hluku, prachu a dalších nepříznivých vlivů.
24. Obecně je jistě přípustné, aby vlastník pozemku sousedícího se stavbou namítal proti povolení této stavby i to, že stavba byla pořízena v rozporu s územním plánem. I v takovém případě je však nezbytné, aby vlastník sousedního pozemku zřetelně, srozumitelně a konkrétně popsal, jaká jeho subjektivní práva byla v důsledku tohoto rozporu dotčena.
25. Z žalobní argumentace žalobkyně však žádné takto formulované tvrzení nevyplývá, a podle názoru soudu ani vyplývat nemůže, protože požadavek územního plánu vytvořit na pozemku stavebníka „izolační zelenou zónu“ v šíři cca 25 m je bezesporu zaměřen k ochraně práv a zájmů právě tohoto stavebníka, nikoliv žalobkyně. Skutečnost, že v důsledku výstavby bazénu nebude taková izolační zelená zóna vytvořena tak, jak stanoví územní plán, tedy nijak neohrožuje práva či zájmy žalobkyně. Mohou tím být dotčena nanejvýš práva a zájmy stavebníka, tedy vlastníka pozemku č. parc. x/x v k. ú. V., ovšem k jejich ochraně může podat žalobu právě jen stavebník, nikoliv žalobkyně.
26. Jak uvedeno výše, žalobkyně sama také žádné dotčení svých veřejných – tedy předpisy veřejného práva založených – subjektivních práv netvrdí. Tento deficit nemohla kompenzovat ani tvrzeními o tom, že při stávající situaci nemůže zabránit pronikání nepříznivých vlivů na sousední pozemky, včetně pozemku stavebníka a dále že jejím cílem

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

je též zabránit vzniku sporů při využívání pozemků v dané lokalitě, které jsou při absenci izolační zeleně zcela reálné.

27. Soud zde musí konstatovat, že žalobkyně tímto tvrzením nejen že nekonkretizuje žádné své veřejné subjektivní právo, které by bylo porušeno, ale především opět vystupuje na obranu zájmů vlastníků sousedních nemovitostí před vlivy své podnikatelské činnosti, což ovšem nespadá do jejího oprávnění ani podle předpisů stavebního práva, ani podle soudního řádu správního. Tvrzení o předcházení sporům je pak jednak pouhou spekulací a jednak opět nesouvisí s veřejnými subjektivními právy vyplývajícími z norem stavebního zákona, neboť mohlo-li by v budoucnu dojít k tomu, že vlastníci sousedních nemovitostí – včetně vlastníka pozemku č. parc. x/x v k.ú. V. – by mohli být dotčeni vlivy podnikatelské činnosti žalobkyně, pak by šlo o spory občanskoprávní povahy.
28. Městský soud tedy dospěl k závěru, že žaloba, tak jak byla koncipována, nebyla podána k ochraně veřejných práv žalobkyně, když dodatečným povolením stavby bazénu na pozemku č. parc. x/x v k.ú. V. nebyla dotčena žádná veřejná práva žalobkyně, vyplývající z předpisů stavebního práva. Již tato skutečnost pak dostačovala k závěru o nedůvodnosti žaloby.
29. Další argumentaci žalobkyně se proto soud zabýval již jen pro úplnost.
30. Na základě správního spisu městský soud vzal za prokázané, že v případě řešené stavby se jedná o stavbu bazénu o půdorysných rozměrech 6,0 x 3,0 m, hloubky 1,50 m, kdy celá zastavěná plocha bazénu včetně zpevněných ploch okolo něj je 9,440 m x 5,260 m, tedy 49,65 m². Výměra pozemku č. parc. x/x v k.ú. V. je 309 m². Jedná se o podélnou zahradu za řadovým domem v rámci moderní výstavby ve vlastnictví stavebníka. Na delších stranách pozemek sousedí se zahradami přilehlých řadových domů o prakticky totožné velikosti. Na nejdlehlší straně pozemek mezuje s pozemkem žalobkyně, který představuje část původního průmyslového areálu.
31. Vedlejšími účastníky řízení o dodatečném povolení stavby předmětného bazénu byli všichni mezující sousedé – majitelé sousedících domů se zahradami a žalobkyně. Kromě žalobkyně neměli vedlejší účastníci k dodatečnému povolení stavby bazénu námitky. Žalobkyně v průběhu správního řízení uplatňovala prakticky shodnou argumentaci, která je výše shrnuta v rámci rekapitulace žaloby. Tyto námitky uplatnila i v odvolacím řízení.
32. Stavebník si z důvodu vznesených námitek rozporu stavby s regulativy územního plánu vyžádal závazné stanovisko od dotčeného orgánu (Magistrátu hl. m. Prahy), konkrétně jeho odboru územního rozvoje, a to dle § 96b stavebního zákona. Na základě této žádosti vydal žalovaný (jeho odbor územního rozvoje) souhlasné závazné stanovisko s dodatečně povolovanou stavbou bazénu. V něm uvedl, že na základě vyjádření stavebníka bude bazén využíván zejména k rekreačnímu koupání a dále k závlaze zeleně na zahradě a také jako možná nádrž pro účely Hasičského záchranného sboru. Dále uvedl, že přibližně dvě třetiny plochy stavby spadají do plochy s funkčním využitím OV-B (všeobecně obytné) a zhruba jedna třetina leží v ploše s funkčním využitím IZ (izolační zeleně). Ve vztahu k ploše OV-B žalovaný uvedl, že stavba bazénu je v souladu s doplňkovým využitím této plochy, neboť se jedná o drobnou vodní plochu. Rovněž ve vztahu k ploše IZ dospěl k závěru, že je v souladu s doplňkovým využitím této plochy. Zároveň plocha dle závazného stanoviska splňuje podmínky pro výjimečně přípustné využití plochy IZ coby stavba pro provoz a údržbu související s funkčním využitím, protože má částečně sloužit též k závlaze zeleně.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odbor územního rozvoje žalovaného rovněž zohlednil, že pouze cca 1/3 plochy stavby zasahuje do plochy IZ s tím, že stavba nenarušuje ani neomezuje hlavní funkci území.

33. Jak bylo již výše zmíněno, stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž vycházel mj. ze závazného stanoviska odboru územního rozvoje žalovaného. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojila žalobkyně odvoláním, v němž zpochybnila mimo jiné také závěry závazného stanoviska odboru územního rozvoje žalovaného. Žalovaný se proto v rámci odvolacího řízení obrátil podle § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v rozhodném znění (dále jen „**správní řád**“), na nadřízený správní orgán (MMR) s žádostí o potvrzení či změnu vydaného závazného stanoviska. MMR na tuto žádost reagovalo vydáním potvrzujícího stanoviska ze dne 24. 1. 2019, ve kterém se *de facto* přiklonilo k závěrům odboru územního rozvoje žalovaného.
34. Ve vztahu k funkční ploše IZ nad rámec již uvedeného dospělo k závěru, že předmětný záměr podle výkresu č. 37 územního plánu hl. m. Prahy částečně zasahuje do nezastavitelného území, které dle oddílu 6 odst. 3 územního plánu lze zastavět pouze v případech tam uvedených. MMR má za to, že stavba bazénu respektuje požadavky uvedeného ustanovení, neboť bude sloužit mimo jiné pro závlahu stávajících dřevin a travního porostu a nenaruší ani neomezí hlavní funkci území. MMR rovněž přihlédl ke skutečnosti, že jde o soukromý pozemek plnící funkci zahrady rodinného domu, přičemž závlaha bude možná kvůli bezchemické filtraci vody v bazénu (solinátor typu Brilix).
35. MMR dále uvedlo, že dne 12. 10. 2018 nabyla účinnosti změna územního plánu č. Z 2832/00, kterou došlo k úpravě regulativů funkčního a prostorového uspořádání území. V důsledku této změny se využití v podobě drobné vodní plochy stalo přípustným a dále využití pro stavby pro provoz a údržbu související s hlavním a přípustným využitím se staly podmíněně přípustnými (nikoliv již výjimečně přípustnými jako tomu bylo podle územního plánu platného před citovanou změnou). S ohledem na uvedené MMR konstatovalo, že záměr naplňuje podmínky pro podmíněné připuštění v souladu s oddílem 5 odst. 6 bod 2 územního plánu ve znění uvedené změny, neboť v důsledku stavby bazénu nedojde k výraznému úbytku plochy zeleně (cca 16 m²), resp. k narušení systému celoměstské zeleně v dané oblasti.
36. Závěrem MMR uvedlo, že při posouzení výjimečné přípustnosti záměru byl zohledněn zejména malý zásah do plochy IZ a dále skutečnost, že stavba bazénu je umístěna cca 16 m od hranice s pozemkem žalobkyně, a proto na pozemku stavebníka zbývá dostatečný prostor pro výsadbu další zeleně.
37. Soud vycházejí z podkladů ve správním spise neshledal důvodnou námitku žalobkyně o nesprávně zjištěném skutkovém stavu. V rámci digitální verze mapové části územního plánu je jednoznačně seznatelné, že stavba bazénu je umístěna tak, jak městský soud popisuje. Shodně pak toto umístění reflektovaly i správní orgány, přičemž žalobkyně nepředložila žádný důkaz, který by podpořil její tvrzení o nesprávně zjištěném skutkovém stavu. Situační plán, jenž žalobkyně přiložila k žalobě (č. l. 18 soudního spisu), nemá žádnou oporu v grafické části územního plánu a žalobkyně nijak nevysvětluje, jak dospěla k závěru, že plocha IZ má mít v dané oblasti šířku přibližně 25 metrů. Regulativ plochy IZ vychází z mapové přílohy k územnímu plánu a při jeho aplikaci na ortofotomapové snímky (na nichž je stavba bazénu seznatelná) je zjevné, že tvrzení žalobkyně nejsou správná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

38. Městský soud se dále zabýval obsahem závazných stanovisek, která sloužila jako podklad pro vydání prvostupňového i napadeného rozhodnutí. Dle judikaturní praxe platí, že závazná stanoviska nepředstavují samostatně žalovatelná rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., a jejich obsah je možné přezkoumat až v rámci řízení o přezkumu konečného rozhodnutí v dané věci – v tomto případě v rámci řízení o napadeném rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113, 2434/2011 Sb. NSS). Především jejich obsah se totiž stal předmětem vznesených žalobních námitek.
39. Městský soud přezkoumal obsah obou závazných stanovisek a konstatuje, že je považuje za zcela přezkoumatelná, zákonná a logicky odůvodněná. V daném případě ani stavebník netají hlavní využití stavby bazénu, když v žádosti o dodatečné povolení stavby uvedl, že má sloužit k rekreačnímu koupání a dále jako vodní zdroj pro zalévání zeleně či jako nádrž pro účely Hasičského záchranného sboru. Není tedy správné ani tvrzení žalobkyně o tom, že skutečný účel stavby bazénu měl být zastřený či stavebníkem nepravdivě uvedený. I s ohledem na tuto skutečnost dotčené orgány správně vyložily platné územní regulativy v daném místě a následně je aplikovaly na skutkový stav. Vysvětlily, že stavba bazénu představuje minimální zásah do plochy IZ (pouze 16 m²), a proto je možné přistoupit k jejímu výjimečnému povolení, neboť nenaruší ani neomezí funkci dané plochy. Námitky žalobkyně rozporující závlahovou funkci bazénu spočívají v nijak nedokázaných tvrzeních a spekulacích. Žalobkyně přdestírá domněnku, že bazén bude na konci letní sezony vypuštěn, nicméně nepředkládá žádná plausibilní tvrzení či důkazy, proč by tomu tak mělo být. Žalobkyně rovněž tvrdí, že z důvodu biochemické technologie čištění vody (solinátor typu Brilix) bude voda slaná, a tudíž nevhodná k zalévání. Nepředkládá ale žádné důkazy o tom, že voda skutečně bude nevhodná k zalévání. Navíc stavebníkovi byly jasné stanoveny podmínky pro nakládání s vodou z bazénu v rámci závazného stanoviska Odboru životního prostředí, dopravy a místního hospodářství Úřadu městské části Praha x ze dne 26. 2. 2018.
40. Městský považuje za nadbytečné znovu podrobně opakovat argumentaci dotčených orgánů uvedenou v předmětných stanoviscích, s níž se plně ztotožnil.
41. Žalobkyně namítá, že má zjevný a přímý zájem na dodržení územního plánu v dané lokalitě, neboť realizací stavby bazénu nedokáže zabránit pronikání imisí na okolní pozemky, což by mohlo vést ke vzniku sousedských sporů. Sama žalobkyně tedy uznává, že plocha IZ v daném místě má sloužit k ochraně rodinných domů před pronikáním nepříznivých vlivů (hluku, prachu, apod.) z průmyslového areálu v bezprostředním sousedství. Jelikož se pás plochy IZ nachází na zahradách vlastníků odlišných od žalobkyně, pak není v jejích silách, aby vlastníky přilehlých zahrad a domů přinutila k výsadbě izolační zeleně, pokud oni sami nebudou chtít. Je tedy otázkou, jaký by z hlediska pronikání imisí z pozemků žalobkyně byl rozdíl mezi zeleně prostou zahradou stavebníka a současným stavem.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Městský soud v Praze tedy po přezkoumání věci dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, neboť žádnou žalobní námitkou žalobkyně necílila k ochraně jakéhokoliv svého veřejného subjektivního práva, na čemž nemohly nic změnit ani argumenty obsažené

v jednotlivých žalobních bodech. Vzhledem k této absenci tvrzení žalobkyně o dotčení jejích veřejných subjektivních práv proto městský soud podanou žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítnul.

43. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 9. března 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.